

PETER SANAVVAD

ÁRNYÉK

– *Most fordul* – mondta a lány, és a sisakja elé emelte a kezét. A derekát karoló szkafanderes férfi is feltekintett a vén csillagra.

A Nap közel volt a zenithez, ráfagyott a Merkúr egére. A két ember nem tudta kivenni a mozgását, de mindketten biztosak voltak benne, hogy a Nap éppen akkor állt meg az égen. Azért állt meg, hogy valamivel később megforduljon, és visszafelé, átellenes irányba kezdjen haladni.

– Ezek szerint nagyjából húsz földi napunk lehet éjszakáig – mondta szkafander-sisakját a lányéhoz koccantva a férfi. Rámosolygott a lányra az átlátszó plexiüvegen keresztül.

Fölöttük a Nap pedig csak sütött, sütött. Lassan az elviselhetetlenségig hevített minden sziklát a bolygó felszínén.

– Ugye, itt a vége? – kérdezte hisztérikusan a lány, és két karját a másik nyaka köré fogta. – Mondd meg, Jon, tudom, érzem!

– Ne félj, Kitti, nem lesz semmi baj!

– Nem félek. Már nem félek.

– Nem lesz baj, hidd el! Hamarosan elérjük az egyik Teraszt, és az megvéd majd a Naptól.

A Merkúr egyik forró pontján, a nagyon forró évszakban két embernek a pusztaságban alig volt esélye a túlélésre – ezt mindketten tudták. Tudták ezt a turistaút szervezői is, akik éppen emiatt a busz útvonala mentén tíz kilométerenként hatalmas teraszokat állítottak föl, amelyek lehetővé tették, hogy a jármű az utasokkal együtt néha megpihenhessen. Bár a legújabb anyagok egészen hosszú ideig meg tudták védeni az utazókat a helyenként 430 fokos hőségtől, azért nem voltak mindenhatóak.

– Jon, *szédülök* – mondta a lány, és megroggyant.

– Butaság. Kapaszkodj belém! Már nem járunk messze.

– Jon, látom, én tényleg látom... – És valóban. A csodálatos, hófehér vizeken Kitti egy háromárbcos fregattot látott mozogni vagy egy indiai dzsunkát? – ez ilyen messziről még nem volt teljesen kivehető. De nem is erre figyelt most, sokkal megragadóbb volt a hatalmas víztömeg hófehérsége, és a foszlékony, szürke fellegek csodálatos árnyéka a kék hegyek mentén.

– Víz... – nyögte a lány. – Rengeteg víz!

– Félrebeszél, Kitti. Csak a Nap fényét látod tükröződni a túlgerjedt síkságon.

– Nem, Jon, ez víz... érzem, látom!

– Térj magadhoz! – a férfi erőteljesen megrázta a nőt. – Nincs ott semmi! Magad is láthatod.

Kitti összerendezte. Valóban nem látott mást a távolban, csak az óriási Napkorongot, amint ontotta a rekkenő hőhullámokat a túlgerjedő fennsík felé. Kitti tűnődve figyelte a sziklák aprócska, mélyfekete árnyait.

– Hihetetlenül nehéz a lábam.

– Ne félj, viszlek.

• A novella Weöres Sándor azonos című verse alapján készült.

Kitti macskaként kapaszkodott Jonba, a sisakja aranyellenzője – érezte – egyre jobban felhevült a forró fénytől. A belső réteg még kitartott, és igyekezett hűteni, de már érezhető volt, hogy túl sokat tartózkodtak a fényben, túl sokat.

Az egyik árnyék hirtelen elvált a többbitől, és irányt változtatva siklani kezdett a talajon, mintha csak egy gyorsan száguldó, libbenő, talajközeli árnyék mezeje lenne.

– Árnyék... – mutatott kábán a foltra a lány.

– Ne törődj vele, most csak engem figyelj! Nézd a mozdulataimat, ahogy ugrok, és kapaszkodj belém: egy lépés, kettő... már nem vagyunk túl messze.

– Látom, ahogy száguld a kráterek között... igen, most megemelkedik... Jon, Jon! Ez emelkedik, nem hallod? Nézd, Jon, ott van, ott jön, berepül fel, a fekete égbe, és most...

– Most?

– Eltűnt.

– Az nem lehet.

– Feketeség, Jon. Nem árnyék volt. Eltűnt.

– Gondolod, hogy van itt valami rajtunk kívül? Mármint olyan, ami nem emberi?

– Nem tudom. Nem tudom.

– Nyugodj meg, kislány, ezek csak víziók. Képek. Nem igaziak. Nem valóság, amit látsz!

De Kitti ez utóbbi szavakat már alig hallotta. Talán a szkafander oxigénvezetékeinek hőtágulásából következő oxigénbőség, talán a mélytengeri bűvárok által nitrogénmámornak nevezett állapot hatása volt az a részleges extázis, amely többé-kevésbé elvette az öntudatát, és hirtelen egy másik világba vezette: egy csodálatos, varázslatokkal teli mesevilágba. Úgy hitte egy pillanatra, két világ létezik egyazon helyen, s neki sikerült átlépnie a korlátot alkotó dimenziókaput.

Az árnyékok segítettek át ebbe a hófehér mesevilágba, ahol máris soklovas tündérhintókat látott a Merkúr zöld párába burkolt, életteli felszínén; a feketeség meglapult a kereknek nyomában és a csodálatos varázslónők arcán.

– Nagyon szorítod a kezemet, kislány – hallotta Jon száraz hangját, ez egy pillanatra kibillentette mámorából. A kesztyűjére pillantott, hogyan szorítja a másik ujját. Am azok alatt az ujjak alatt is csak mélyfekete, ragadós, ostoba árnyakat látott.

– Annyira félek... – suttopta.

– Bátorság, kicsim!

A lány végignyalta kiszáradt ajkát, és szétnézett a vidéken.

– Árnyak... Mindenhol csak árnyak, Jon. Nyúlósak, ragadósak, és... haldoklanak.

– Nyugodj meg, Kitti!

– Aludjunk, Jon...

A férfi válasza nagyon tompán jutott el a tudatáig.

– *Csak a lépésekre figyelj, egy-kettő, három-négy, aztán megint egy-kettő és három-négy...*

– Három-négy...

– *Mindjárt ott vagyunk. Hacsak...*

– Hacsak...

– *Kitti, én is látom őket! Az árnyakat! Látom őket, Kitti!*

– Álljunk meg, Jon! Álljunk meg! – Kitti lecsukta a szemét, s mozdulatlaná dermedt. – Azt hiszem, itt jó lesz. Igen, itt nagyon jó. Ez alatt a híd alatt.

– *Milyen híd alatt?*

– Szeretem. Igen nagy, ostoba híd... nagyon szeretem a hidakat.

A turistalány térdre rogyott, és erősen belekapaszkodott a társába. A hatalmas

kőterasz árnyékában már semmilyen félnivalójuk nem volt a Naptól, a távolból egy másik turistajárat szervezői siettek feljük.

– Megcsináltuk, kislány, megcsináltuk! – suttogta a férfi. – Hé, erre, erre! Maguk melyik városból jöttek?

Eleinte halk, recsegő válasz jött, de ahogy az ismeretlenek mind közelebb értek, az adás úgy tisztult.

– Héliopoli...ól. Nagyon hossz..., maj... hét órás út után. És maguk?

– Naconxypanból...

– Az nem lehet, ember! Az a város a Merkúr túlsó felén van! Mivel jöttek, repülővel?

– Nem, nem... – Jon a lányra pillantott.

– Gyalog – suttogta Kitti, és a férfit pillantott a (már felhúzott aranyellenzőjű) sisakon át.

– Hogyan?

– Igen, persze, repülővel, mi mással? – kiáltotta gyorsan a mikrofonba a férfi, aztán a lány összeégett szkafanderére pillantott. Halkabban folytatta. – De az is lehet, hogy az árnyak fontak nekünk hidat a téren vagy az időn át.

Kitti lágyan magához húzta társa összefolyt felszínű, csak lassan hűlő ezüstös szkafanderét.

– Tündérvilág, Jon, tündérvilág... – suttogta.

